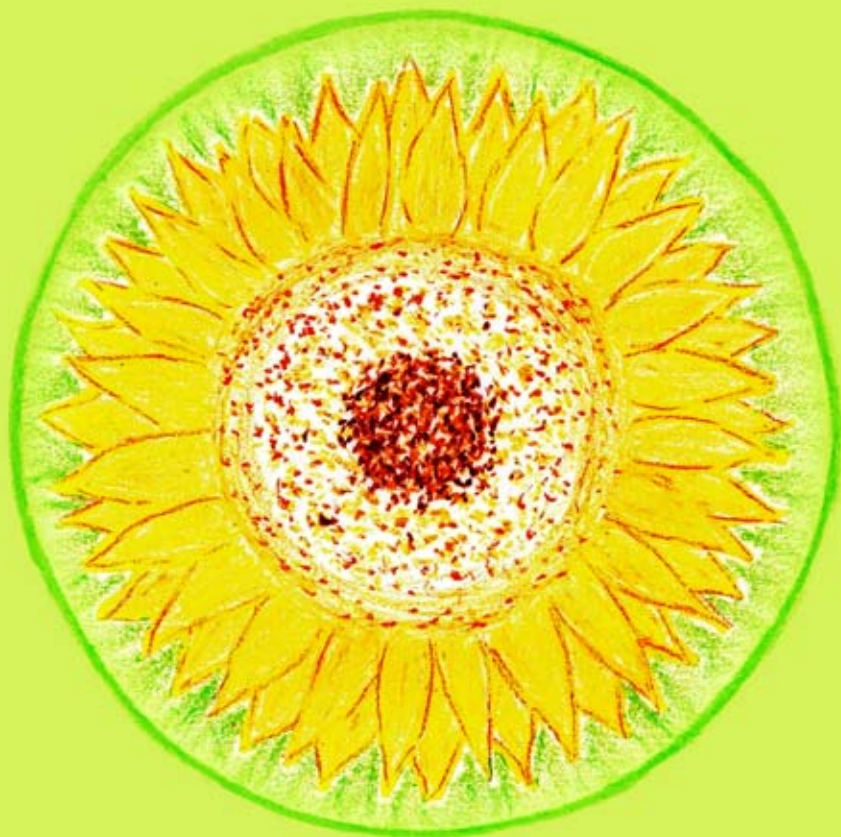

Pantakeltje,

een woelig zaadje

• reeks
• helende verhalen
• door Ann Ackaert

Doe-activiteiten:

Beweging / kinderyoga (bij voorkeur buiten)

We ontwikkelen ons vanuit het 'zaadje zijn'

- Eerst in een bolletje, rusten in de aarde, we voelen de rust en de koelte van de aarde
- Dan voelen we onze buik, de zin om te groeien
- We wriemelen en breken door onze buitenschil
- We beginnen onze armen te strekken en richten onze romp op
- Met onze ogen dicht speuren we de omgeving af met onze zintuigen: voelen, ruiken, tasten
- Dan gaan we rechtstaan, we spreiden onze armen en benen
- Groot durven worden, ruimte innemen
- We stappen door de ruimte, nemen onze plaats in, zonder met iemand anders te botsen.
- Durven we met onze ogen dicht rond te stappen?

Creatief

- We beschilderen een bloempotje met verf.
- Na het drogen vernissen, vullen met aarde en er enkele zadjes of een plantje in planten.
- Wat heeft dat zaadje/plantje allemaal nodig om te groeien?
- We dragen er zorg voor!
- Dit kan je koppelen aan het verhaal 'Petertje en de wenende sneeuwman' en het gietwater eerst een mooie intentie meegeven.

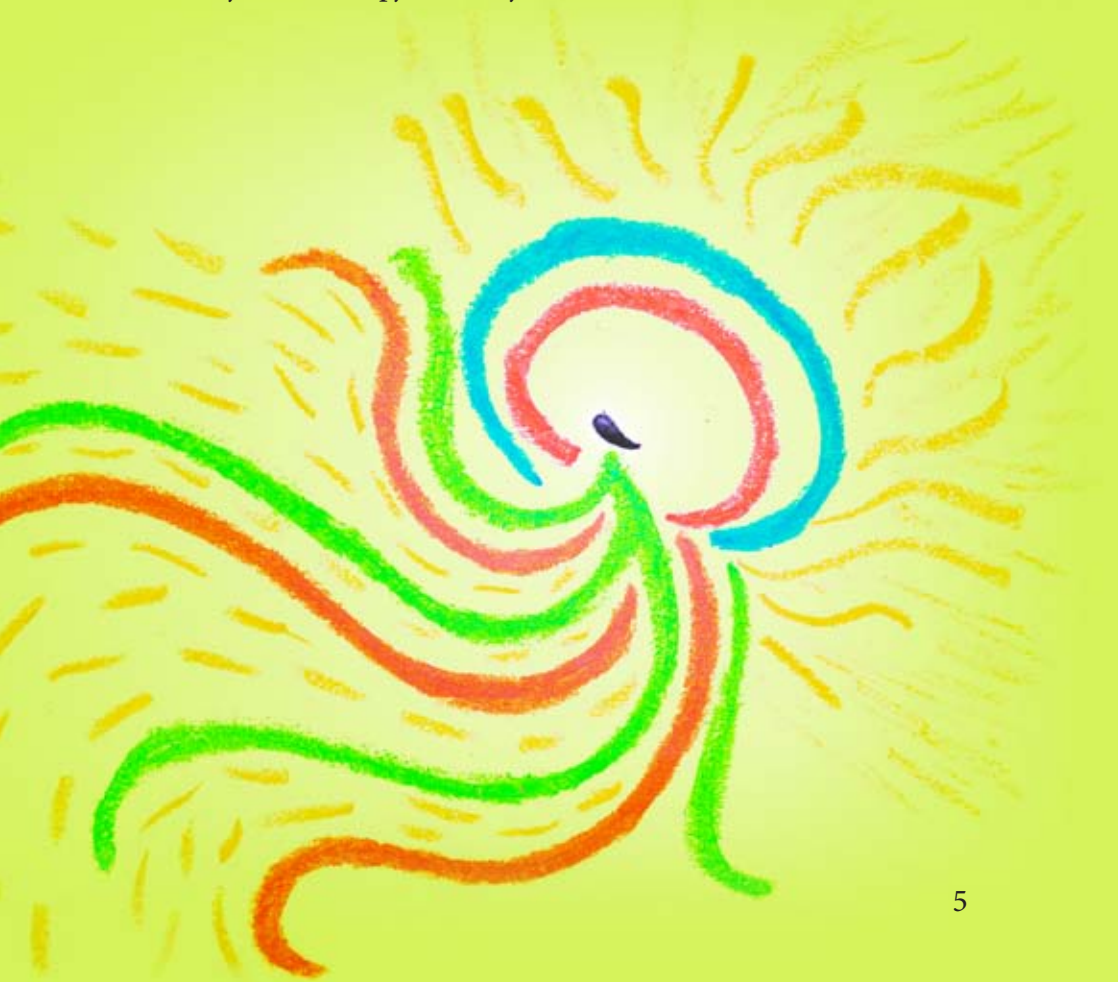

Het wordt lente! Je ruikt het aan de lucht en je ziet het aan de bomen. Pantakeltje, een zwart langwerpige zaadje met fijne witte streepjes, ligt nog te slapen in de aarde. Maar als de zon schijnt, wordt zijn bedje warmer en warmer. “Wanneer mag ik eindelijk eens mijn kopje boven de aarde steken, mama?”, vraagt Pantakeltje voor de honderdste keer. “Pantakeltje toch, hoor je het nu niet stormen en waaien? Als je nu je eerste blaadje boven de aarde steekt, waait het zo weg!”, antwoordt mama. “Ja, mama, maar eerst was het de sneeuw, dan de regen, nu de wind ...

Ik krijg het hier zo warm en benauwd”, zucht Pantakeltje. “De krokussen en sneeuwkllokjes staan al lang met hun kopje in de wind te wiegen. Waarom mag ik mijn hoofd dan niet boven de aarde steken?” “Pantakeltje toch, kleine wijsneus: jij wordt een zonnebloem! Weet je wel hoe groot die worden? Zonnebloemen mogen niet te snel groeien. Je steel moet erg sterk worden, anders waai je om! Slaap nog maar wat verder”, berispt mama hem. Pantakeltje draait zich een beetje boos op zijn andere zij en knijpt zijn ogen stijf dicht. “Lukt me toch niet! Ik slaap al máánden. Dan ben je toch niet moe!”, denkt hij stil, want hij weet dat tegenspreken niet helpt. “Wacht maar tot morgenvroeg, dan ga ik stiekem toch eens piepen”, denkt Pantakeltje nog, voor hij zijn ogen sluit.

De volgende ochtend is het een drukte van jewelste aan de eikenboom van kabouter Petertje. Morgen is het de verjaardag van zijn mama. Daarom krijgt de grote boom een extra lenteschoonmaak. Petertjes tante bakt een notentaart. Zijn papa herstelt het tuinhek. “Amai, dat wordt een fijn feest!”, lacht Petertje. Ook de zon doet zijn best en kleurt de aarde in het beukenbos warm en rood. Verderop in het veld is Pantakeltje, het zwarte zaadje, ook vroeg wakker. Héél voorzichtig steekt hij zijn zwart puntig kopje boven de aarde. “De wind is blijkbaar nog aan het slapen”, denkt hij. “Alles lijkt veilig om eens een kijkje te gaan nemen.” Zijn kopje is nog maar net boven, als hij plots heel veel lawaai en plezier hoort. “Wat is dat voor een herrie in het bos?”, vraagt hij zich af.

Hij wringt zichzelf hoger en hoger boven de dikke zwarte aarde. Hij wil echt zoveel mogelijk zien en horen. Precies op dat ogenblik vliegt een merel boven het veld. “Hm, zie ik daar geen lekker fris zaadje?”, krast hij en hij duikt boven Pantakeltje naar beneden. “Haha, wat een leuke dag!”, tjlpt de vogel nog en hij pikt het zaadje netjes van de aarde mee. “Help”, roept Pantakeltje nog, maar niemand hoort hem. Alle andere zaadjes liggen nog diep onder de grond te slapen. De merel vliegt snel met zijn lekker hapje naar zijn nest.

“Hm, dat wordt een lekkernijtje”, denkt hij. Hij passeert een grote stoere eik en draait even zijn kopje, als hij al die kabouters samen aan het werk ziet. Wat is daar aan de hand? Nieuwsgierig gaat hij een kijkje nemen. Hij landt op de stoep van Petertjes huis. Wat een rommeltje treft de vogel daar aan. Potjes, pannetjes, stoeltjes, alles staat buiten! “Ha, Petertje!”, krast de merel. “Lenteschoonmaak bezig? Een groot feest op komst misschien? Ben ik ook uitgenodigd?” “Zeker, Merel, morgen is mijn mama jarig en geven we een groot feest. Kom je ook? Iedereen is uitgenodigd”, antwoordt Petertje. “Wat leuk”, zingt de merel, “ik ga het overal rondvertellen. Maar eerst ga ik mijn lekker fris zaadje opknabbelen.” “Zaadje?”, vraagt Petertje. “Heb je nu al een nieuw zaadje gevonden? Die liggen toch nog allemaal diep onder de aarde?” “Ja hoor, op het veld hiernaast. Dat zal smaken!”, roept de merel fier, met zijn bek wijd open. “Maar ik zie helemaal geen zaadje! Ben je niet aan het overdrijven?”, lacht Petertje. De merel klapwiekt verschrikt. Verdorie, waar is zijn zaadje nu? Had hij maar zo luid niet geroepen! Het zal hier wel ergens op de grond gevallen zijn. Terwijl Petertje lachend weer aan de slag gaat, begint de merel te zoeken. Op de stoep van Petertjes huis staan echter zoveel potjes en spullen dat de opdracht hopeloos lijkt. Na een tijdje scharrelen en krabbelen besluit de merel dat het kleine lekkernijtje helaas onvindbaar is. Teleurgesteld vliegt hij verder. Hopelijk vindt hij snel een ander zaadje. “Tot morgen dan maar”, krast hij naar Petertje.

Pantakeltje, het zwarte zaadje, hoort opgelucht hoe de merel vertrekt. Hij voelt de zachte, warme, vertrouwde aarde weer om zich heen. “Oef, laat ik me hier maar schuilhouden”, denkt hij en hij wringt zich een beetje dieper in de aarde. Gerustgesteld ligt hij te luisteren naar het lawaai van de kabouters. De hele dag hoort hij hen met hun klompen binnen- en buitenlopen. Ze sjouwen met borstels en emmers. Ze babbelen en lachen. Het zaadje kan de lekkere geuren uit de keuken ruiken. “Wat fijn om een kabouterfeest te kunnen meemaken,” denkt hij. ’s Avonds slaat de schrik hem echter om het hart. Plots voelt hij zich weer door de lucht zweven. “Dat kan toch niet, ik zit diep in de aarde, niemand ziet mij hier!”, denkt hij verschrikt. Toch wordt Pantakeltje duizelig van het vele schudden en heen en weer bewegen. Hij hoort de kabouters tegen elkaar praten. “Hier, Petertje, breng deze potjes met verse aarde maar naar binnen. Dan zetten we er morgen de plantjes in”, zegt diens mama. Petertje draagt ze voorzichtig naar boven. “Dit potje met witte stipjes vind ik echt wel bijzonder mooi”, bedenkt hij, “dat zet ik op de vensterbank in mijn kamer. Mama vindt dat vast wel goed.” En zo komt het dat Pantakeltje, het zaadje, in een pot met witte stippen op Petertjes vensterbank terecht komt. De verse aarde geurt zalig en vochtig. De witte stippen schitteren in de avondzon. Pantakeltje voelt het kriebelen in zijn buik. “Amai, het is hier echt wel warm! Zo warm heb ik het nog nooit gehad. Het geurt ook allemaal zo lekker.” Een beetje later is het donker en gaat Petertje slapen. Ons zaadje kan echter de rust niet vinden ... De warmte in zijn buikje kriebelt en kriebelt.

De vochtige aarde en de lekkere geuren prikkelen zijn harde buitenschil. Pantakeltje woelt en woelt de hele nacht door, terwijl Petertje zalig ligt te slapen in zijn kabouterbed.

Als het ochtend wordt, ligt Pantakeltje nog altijd te woelen in het mooie potje met de witte stippen. Plots valt een eerste zonnestraal recht op de aarde. “Nu houd ik het echt niet meer uit”, denkt Pantakeltje. Met een klein giljetje van vreugde springt ons zaadje uit zijn harde buitenschil en vouwt hij zijn eerste prille blaadjes open. “Wat een opluchting! Nu ga ik me eens flink uitrekken”, lacht Pantakeltje. “Na al die maanden kan ik eindelijk eens wat van de wereld zien!” Nieuwsgierig rekt en strekt Pantakeltje zich, totdat hij boven de rand van het potje met witte stippen uitsteekt. Vrolijk en blij kijkt ons nieuw klein plantje door het kaboutererraam. “Wat ziet de wereld er groot uit! Maar waar ben ik eigenlijk?”, denkt Pantakeltje, terwijl hij rondkijkt. In de hoek van de kamer beweegt plots iets. Pantakeltje houdt zich stil. “Eerst maar even afwachten”, denkt hij, “straks vliegt die merel hier weer voorbij!”

Petertje stapt slaperig uit zijn bed. Het is vandaag de verjaardag van zijn mama. Joepie, feest en cadeautjes! Plots beseft hij dat hij nog geen geschenkje heeft. Gisteren, door het vele werken, is hij dat totaal vergeten. “Jeetje, ik moet snel naar mijn vrienden, misschien weten die wel raad!”. Met zijn ogen nog halfdicht rent hij de trap af en het bos in. Hij bezoekt eerst zijn vriend de eekhoorn en vraagt of die geen goed idee voor een geschenkje heeft. “Oude hazelnoten? Dat lijkt me niet zo leuk. Toch bedankt voor het aanbod! Een grote tak, een dode muis, een pakje algen, een leeg ei? Nee, bedankt”, zucht Petertje, als ook de otter, de buizerd, de watermannetjes en de eendjes niet echt raad weten met zijn probleem. “Wat moet ik nu doen?”, denkt onze vriend verdrietig, terwijl hij op de stoep van de eikenboom gaat zitten.

“Kom, Petertje”, roept papa bovenaan de trap. “Doe maar je mooiste pak aan, we gaan straks mama verrassen. “Ja, papa”, antwoordt Petertje en hij beseft dat er geen tijd meer is om verder naar een geschenkje te zoeken. Stil sluipt hij weer de trap op. Hij pinkt een traan weg. “Wat zal mama nu denken?”, zucht hij, terwijl hij zijn mooiste pak uit de kast haalt. “Al mijn broertjes en zusjes hebben vast een mooi geschenkje!” Hij is een beetje boos op zichzelf. “Kijk, nu wil mijn kabouterhoed zelfs niet goed op mijn hoofd blijven zitten!” Petertje bukt zich om de hoed op te rapen. “Au!” Hij botst hard met zijn hoofd tegen de vensterbank. Het potje met de witte stippen begint door de klap vervaarlijk te wiebelen. Petertje kan nog net beletten dat het op de grond kapot valt. Verbaasd kijkt hij naar het potje.

“Oooh, zo’n mooi plantje! Hoe kan dat nu?”, stamelt Petertje. Twee mooie groene blaadjes staan op een fijn stengeltje te wiegen. “Beeld ik me dat nu in of bibbert het plantje echt een beetje?”, vraagt Petertje zich nog af. Zijn jongere broer springt de kamer binnen. “Kom, Petertje, straks ben je nog te laat.

Amai, wat heb jij een mooi geschenkje voor mama. Daar zal ze zeker heel blij mee zijn. Kijk, ik heb voor haar dit mandje gevuld met kleine lentebloemetjes. Ook leuk hé!”, ratelt de kleine kabouter verder. “Euh ja, heel mooi,” stamelt Petertje een beetje verward. “Geschenkje, ik had toch helemaal geen geschenkje!”, denkt hij fronsend. Hij kijkt nog eens goed naar het potje voelt zich plots heel erg blij worden. “Natuurlijk zal mama dit plantje vast erg leuk vinden. Als dat geen verrassing is!”, lacht hij.

En zo krijgt mama die ochtend tal van kleine verjaardagscadeautjes. Nieuwe klompen die papa heeft gemaakt, bloemetjes, een notentaart, zoveel dat ze niet alles tegelijk kan vasthouden! Ook krijgt ze een prachtig piepklein plantje. Teer en broos toont het zijn groene blaadjes boven de lekker geurende aarde. Maar wie straalt nu eigenlijk het meest: het plantje of Petertje? Tja, dat is moeilijk te zeggen. Pantakeltje is in elk geval heel erg fier dat hij midden in dit feest terecht is gekomen en dat alle kabouters zo nieuwsgierig naar hem kijken.

Intussen slaapt Pantakeltjes mama nog altijd diep in de aarde. Ze vindt die gure wind maar niets! Wel vraagt ze zich af waar haar ongeduldige zoon toch kan gebleven zijn. Meegevoerd door de wind? Is hij aan de schoen van een spelend kind blijven spelen? Ze glimlacht. Ze vertrouwt erop dat Pantakeltje wel ergens veilig in de aarde terecht is gekomen en dat iemand deze zomer heel erg blij zal zijn met een prachtige zonnebloem!

Versje

*Snuif de lente, bloei maar open
Snuif de lente, groeien en lopen*

*Voeten sterk en stevig geaard
Zo neemt je leven de volle vaart*

Maak hier zelf een tekening

Dit boekje is van

Datum

CONTEXT

Dit verhaal gaat over de lente-energie. Over de ontwikkeling van zaadje tot bloem.... van kleine baby tot kleuter... en tot kind. Het is een verhaal dat makkelijk te koppelen is aan een bewegingslesje, aan een lenteuitstap, aan een contactmoment met de natuur.

Dit verhaal handelt ook over het grote avontuur van het leven. Je moet af en toe eens een 'sprong' durven wagen, uit je harde beschermende schil durven kruipen! Vertrouwen in het leven begint met vertrouwen in jezelf. Via beweging kunnen we voelen dat je 'groot maken' ook betekent dat je ruimte durft in te nemen. Alleen dan kan je echt groeien. Je 'klein maken' voelt dan weer veilig en geborgen aan. Beide energieën zijn nodig en oké. Het is belangrijk om het verschil te voelen. Praat erover met je kind! Wanneer is het beter om ruimte in te nemen, wanneer kies je beter voor een veilige en geborgen energie?

Een ander centraal thema in dit verhaal is de aarde. De donkere zwarte aarde is wat alles op Aarde voedt. Ook wij leven dankzij de energie van de aarde. Stevig geaard zijn, met je blote voeten dat contact voelen en voeden, is belangrijk! Respect hebben voor de natuur is van levensbelang!

Helende Verhalen voor Kinderen:
doe- en voorleesboekjes
www.helendeverhalen.be
v.u. Ann Ackaert,
Molzelestraat 13,
9041 Oostakker

